

Scrisoare Duhovnicească

MITROPOLIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
PENTRU GERMANIA, EUROPA CENTRALĂ ȘI DE NORD

Anul XV, NR. 6 (171) / 2011 BULETIN DE INFORMAȚII IUNIE 2011

Despre educația copiilor*

«În familie se află mare parte din răspunderea pentru starea duhovnicească a omului»

Educația copiilor începe din ceasul zămislirii lor

Educația copiilor începe din ceasul zămislirii lor. Embrionul aude și simte în pântecul mamei. Da, aude și vede cu ochii mamei. Percepe mișcările și simțămintele ei, deși mintea lui încă nu s-a dezvoltat. Se întunecă chipul mamei, se întunecă și el. Se enervează mama, se enervează și el.

Tot ceea ce simte mama - tristețe, durere, teamă, neliniște - trăiește și el. Dacă mama nu dorește embrionul, dacă nu-l iubește, el simte și se rănește sufletul lui, iar aceste răni îl însoțesc toată viața. La fel se întâmplă cu simțămintele sfinte ale mamei: când are bucurie, pace, iubire pentru embrion, le transmite tainic și acestuia, precum se întâmplă cu copiii născuți.

De aceea trebuie ca mama să se roage mult în perioada sarcinii și să iubească embrionul, să mângâie pântecul, să citească psalmi, să cânte tropare, să trăiască o viață sfântă. Acest lucru este aducător de folos și pentru ea, dar este și o jertfă de dragul embrionului, ca să devină copilul ei sfânt, să dobândească de la început trăsături sfinte. Ați văzut ce lucru delicat este pentru o femeie să poarte în pântec un copil? Câtă răspundere și câtă cinste!

O să vă spun ceva legat de alte ființe vii dar neraționale, și o să înțelegeți puțin. În America au făcut următorul

experiment: în două săli identice, cu aceleași temperaturi, același pământ și aceeași umezeală, se plantează flori. Există, însă, o deosebire: într-una din săli pun o muzică liniștită, odihnitoare. Rezultatul? Ce să vă spun! Florile din această sală prezintă uriașe diferențe față de celelalte. Au altă putere de viață, culoarea lor este mai frumoasă, iar creșterea cu mult mai grabnică.

Ceea ce-i mântuiește și-i înrăurește spre bine pe copii este viața din casă a părinților.

Ceea ce-i mântuiește și-i înrăurește spre bine pe copii este viața din casă a părinților. Părinții trebuie să se dăruiască iubirii lui Dumnezeu. Lângă copii trebuie să devină sfinți prin blândețe, prin răbdare, prin iubire. Să pună în fiecare zi un nou început al buneii rânduieli, o nouă însuflețire, înflăcărare și iubire pentru copii. Iar bucuria ce le va veni și sfințenia care îi va cerceta vor revărsa har asupra copiilor. **De obicei, pentru purtarea rea a copiilor greșesc părinții. Nu-i mântuiesc nici sfaturile, nici autoritatea, nici asprimea. Dacă părinții nu se sfințesc, dacă nu luptă, fac**

mari greșeli și transmit răul pe care îl au înlăuntrul lor. Dacă părinții nu trăiesc o viață sfântă, dacă nu vorbesc cu iubire, diavolul îi chinuiește pe părinți prin împotrivirile copiilor. Iubirea, unirea într-un suflet, buna înțelegere dintre părinți este tot ceea ce trebuie pentru copii. Mare pază și ocrotire.

Purtările copiilor sunt legate nemijlocit de starea părinților. **Când copiii sunt răniți de faptul că părinții se poartă rău unul cu altul, își pierd puterile și pornirea de a lucra spre a spori.** Se plămădesc rău, iar casa sufletului lor se primejduiește să se prăbușească clipă de clipă. Să vă dau și două exemple.

Au venit două surori la mine, iar una dintre ele avea niște trăiri foarte urâte, și m-au întreat de unde izvorăsc. Le-am zis:

- Sunt de acasă, de la părinții voștri. Și, «privind» pe una dintre ele, zic:

- Tu de la mama le-ai moștenit.

- Și totuși, părinții noștri sunt oameni atât de desăvârșiți. Sunt creștini, se

spovedesc, se împărtășesc, am trăit, cum se spune, înlăuntrul religiei. Fără numai... dacă greșește religia, a răspuns ea.

Le zic:

- Nu cred nimic din ce-mi ziceți. Eu un singur lucru văd, că părinții voștri nu trăiesc bucuria lui Hristos.

Legat de aceasta, cealaltă a zis:

- Ascultă, Maria, zice bine părintele, are dreptate. Părinții noștri merg la duhovnic, la spovedanie, la împărtășanie, da... Dar am avut noi vreodată pace în casă? Tata se ceartă mereu cu mama. Totdeauna ba unul nu mânca, ba celălalt nu voia să meargă undeva

împreună. Are dreptate, deci, părințele.

- Cum îl cheamă pe tata? Întreb.

Mi-a spus.

- Cum o cheamă pe mama? Mi-a spus.

- Ei, zic, înlăuntrul tău nu ești deloc bine cu mama.

Ascultați-mă acum. În clipa în care îmi ziceau numele, îl vedeam pe tata, îi vedeam sufletul, în clipa în care îmi ziceau numele mamei, o vedeam pe mama și vedeam cum privea fiica pe mama ei.

Într-o altă zi, m-au vizitat o mamă cu fiica ei. Era strâmtorată. Plângea în hohote. Se simțea foarte nenorocită.

- Ce ai? o întreb.

- Sunt deznădăjduită cu fata mea cea mare, care și-a izgonit soțul de acasă și ne-a spus multe minciuni.

- Ce minciuni? îi zic.

- L-a izgonit de mult timp de acasă pe soțul ei și nu ne-a spus nimic. O întrebam la telefon: «Ce face Stelios?» «Bine, ne răspundea, tocmai s-a dus să-și ia un ziar». De fiecare dată găsea un motiv, așa încât să nu bănuim nimic. Asta a ținut doi ani. Ne-a ascuns că-l izgonise. Am aflat chiar de la el, întâlnindu-l din întâmplare în urmă cu câteva zile.

Îi zic, deci fetei:

- Tu greșești. Tu și bărbatul tău. Dar mai mult tu.

- Eu! Eu, care i-am iubit atât de mult pe copiii mei, care nu ieșeam din bucătărie, care nu aveam viață personală, care i-am călăuzit către Dumnezeu și către Biserică și i-am povățuit spre bine!?! Cum greșesc eu?

Am întreat-o pe fată, care era de față:

- Tu ce zici?

- Da, mamă, are dreptate părintele, noi niciodată, dar niciodată, n-am mâncat pâine «dulce» din pricina certurilor pe care le-ai avut o viață întreagă cu tata.

- Vezi că am dreptate? Voi greșiți, voi îi răniți pe copii. Ei nu greșesc, ci pățimesc de pe urma voastră.

Se naște în sufletul copiilor o anumită stare din pricina părinților lor, stare care lasă urme înlăuntrul lor pentru întreaga viață. Purtarea lor în viață, legătura cu ceilalți atârnă nemijlocit de trăirile pe care le poartă din anii copilăriei. Cresc, se formează, dar în adâncime nu se schimbă. Asta se vede și în cele mai mici manifestări ale vieții. De pildă, te apucă lăcomia și vrei să mănânci. Ai luat, ai mâncat, vezi altceva, vrei

și din aceea, vrei și din cealaltă. Simți că ți-e foame, ca și când n-ai fi mâncat, te ia un leșin, un tremur. Și-e teamă c-o să slăbești. Este ceva psihologic, are o explicație. Poate, să spunem, că nu l-ai cunoscut pe tata, sau pe mama, că ești înfometat și sărac și neputincios. Iar aceasta se răsfrânge din plan duhovnicesc ca o neputință a trupului.

În familie se află o mare parte a răspunderii pentru starea duhovnicească a omului. Pentru ca să scape copiii de feluritele probleme lăuntrice, nu sunt de-ajuns sfaturile, constrângerile, logica și amenințările. Mai degrabă înrăutățesc lucrurile, îndreptarea vine prin sfințirea părinților. **Deveniți sfinți și nu veți mai avea nici o problemă cu copiii voștri. Sfințenia părinților îi scapă pe copii de probleme.** Copiii vor crește alături de oameni sfinți, cu multă iubire, care nu-i înfricoșează, nici nu se mărginesc la dăscălire, ci se fac pildă de sfințenie și rugăciune. **Părinților, rugați-vă în tăcere, cu mâinile ridicate către Hristos, și îmbrățișați-i în taină pe copiii voștri. Și, când fac neorânduie, să luați ceva măsuri pedagogice, dar să nu-i forțați, în principal să vă rugați.**

De multe ori, părinții, și mai ales mama, îl rănesc pe copil pentru neorânduiala pe care a făcut-o, și îl cearță peste măsură. Atunci acesta se rănește. Chiar și dacă nu-l certă în afară, dar îl certă înlăuntrul tău, și te răzvrătești și îl privești sălbatic, copilul își dă seama. Socotește că mama nu-l iubește. O întreată pe mama:

- Mamă, mă iubești?

- Da, copilul meu.

Dar el nu este convins. S-a rănit. Mama îl iubește, apoi vrea să-l mângâie, dar el nu primește mângâierea, o socotește fățarnicie, căci a fost rănit.

Ocrotirea peste măsură lasă copiii necopți

Un alt lucru care îi vătăma pe copii este ocrotirea peste măsură, adică grija exagerată, frământarea și neliniștea părinților. Ascultați o întâmplare.

O mamă mi se vaită că pruncul ei de cinci ani nu o ascultă, îi spuneam «Tu greșești», dar nu pricepea. Odată am mers cu această mamă, cu mașina ei, într-o plimbare spre mare. Ajungând, copilul i-a scăpat din mână și a alergat către mare. Era acolo un val de nisip care cobora abrupt în mare. Mama s-a îngrozit, era gata să

strige, să alerge, căci îl văzuse pe micuț cu mâinile întinse, făcând echilibristică pe vârful movilei. Eu am liniștit-o, i-am spus să se întoarcă cu spatele, iar eu mă uitam pieziș către copil. Acesta, deznădăjduind că o va mai putea provoca iarăși pe mama lui, înfricoșându-o și făcându-o să strige ca de obicei, încet-încet a coborât și s-a apropiat de noi. Asta era! Atunci a primit și mama lecția unei educații corecte.

O altă mamă se vaită că singurul ei fiu nu mânca toate mâncărurile, și mai ales iaurtul. Micuțul era de trei anișori, și o chinuia zilnic pe mama. Îi zic:

«O să faci așa: o să golești frigiderul de toate mâncărurile și o să-l umpli cu oarecare cantitate de iaurt. O să vă chinuiți puțin și voi, părinții, câteva zile. A venit ora mesei? îi dai lui Petru iaurt. N-o să-l mănânce. Seara la fel, ziua următoare la fel. Ei, o să flămânzească, o să încerce el să plângă, să strige. O să răbdați. Apoi, o să mănânce bucuros».

Așa s-a întâmplat, iar iaurtul a devenit cea mai bună mâncare pentru Petru.

Nu sunt lucruri grele. Și totuși, multe mame nu le izbutesc și dau o educație foarte proastă copiilor lor. Mamele care stau neîncetat pe capul copiilor și-i strâmtorează, adică îi ocrotesc peste măsură, au dat greș în lucrarea lor. În vreme ce ar trebui să-l lași pe copil singur să se îngrijească de sporirea lui. Atunci vei izbândi. Când stai tot timpul pe capul lor, copiii se împotrivesc. Dobândesc moleșală, fragilitate, și de obicei nu reușesc în viață. Este un fel de ocrotire peste măsură, care îi lasă pe copii necopți.

Înainte cu câteva zile a venit o mamă deznădăjduită pentru nereușitele în lanț ale fiului ei la examenele de admitere la Universitate. Strălucit elev în Școala generală, strălucit în gimnaziu, strălucit în liceu. Apoi, nereușite, dezinteres al copilului, împotriviri ciudate. «Tu greșești, îi spun mamei, și ești și cultivată! Ce să faci bietul copil? Împresurare, împresurare, împresurare toți anii, »să fii primul, să nu ne faci de rușine, să devii mare în societate...«. Acum nu mai vrea nimic. Să pui capăt acestei împresurări și ocrotiri peste măsură, și o să vezi atunci că și copilul are se așeze. Atunci va înainta, când îl vei lăsa liber.»

Copilul vrea alături de el oameni cu o rugăciune fierbinte

Copilul vrea alături de el oameni cu o rugăciune fierbinte. Mama să nu se mărginească la mângâierea simțită, ci să dăruiască în același timp și mângâierea rugăciunii. Copilul simte în adâncul sufletului său mângâierea duhovnicească pe care i-o trimite mama lui, și este atras către ea. Simte pază și ocrotire atunci când mama îl îmbrățișează în taină pe copilul ei prin neîncetata, stăruitoare și fierbinte rugăciune, și-l eliberează de tot ceea ce-l apasă.

Mamele știu să se neliniștească, să sfătuiască, să spună multe, dar să se roage n-au învățat. Multele sfaturi și muștrări fac foarte rău. Fără multe cuvinte copiilor. **Cuvintele lovesc în urechi, în vreme ce rugăciunea merge la inimă.** Este nevoie de rugăciune, cu credință lipsită de frământări,

dar și de exemplu bun.

Într-o zi a venit aici la mănăstire o mamă deznădăjduită de fiul ei, Iorgu. Era foarte încurcat. Se întorcea noaptea târziu și cu tovarășii nu tocmai bune. Starea lui se înrăutățea pe zi ce trecea. Mama - plânsete și zburcium. Îi zic:

- Tu, să nu zici nimic - nici un cuvânt, numai rugăciune.

Am pus seara de la zece și un sfert o rugăciune comună, l-am spus să nu vorbească și să-l lase pe fiul ei să iasă la ce oră vrea, să nu întrebe «La ce oră ai venit?» ș.a., ci să-i spună așa, cu multă iubire: «Mânâncă, Iorgu, ți-am lăsat mâncare în frigider». Și să nu-i spună nimic altceva. Să se poarte cu iubire și să nu lase rugăciunea. Mama a început să le pună în faptă, iar după ce au trecut vreo douăzeci de zile, fiul i-a zis:

- Mamă, de ce nu-mi vorbești?

- Iorgu meu, eu nu-ți vorbesc?

- Mamă, ai ceva cu mine. Nu-mi vorbești.

- Ciudat lucru îmi spui, Iorgu meu. Cum nu-ți vorbesc? Uite, acum nu-ți vorbesc? Ce vrei să-ți spun?

Și Iorgu nu i-a răspuns. Apoi, mama a venit la mănăstire și mi-a zis:

- Părinte, ce este aceasta pe care mi-a spus-o copilul meu?

- A reușit metoda noastră!

- Care metodă?

- Pe care v-am spus-o: să nu-i vorbești, să faceți numai rugăciune în taină, și copilul o să-și revină.

- Spuneți că asta e?

- Asta e, îi zic. Vrea să-l mustri: «Unde ai fost, ce-ai făcut?»; iar el să strige, să se împotrivescă și să vină și mai târziu.

(Va urma)

*Din «Ne vorbește Părintele Porfirie», Editura «Cartea Ortodoxă», Galați, pp. 323-331.

Acad. Zoe Dumitrescu Bușulenga - Maica Benedicta de la Mănăstirea Văratec

Per total nu m-am gândit niciodată la mine. Nu m-am socotit o persoană atât de importantă încât să mă privesc ca pe un obiect demn de contemplat. M-am văzut pe bucăți. Iar opiniile pe bucăți erau foarte diverse, raportat la funcția pe care o îndeplinea fragmentul acela din mine. ... Când eram copil, eram foarte timidă. După părerea mea eram și foarte cuminte. Mă socoteam puțin nedreptățită. În jurul meu erau copii foarte frumoși (verișoarele mele) care-mi dădeau complexe încă de atunci. Cu vremea mi-au mai trecut complexe. De toate nu am scăpat însă nici până azi. De cel mai grav, de timiditate, mai ales de timiditatea în public, nu m-am vindecat. În întreaga mea cariera universitară făceam puls peste 90 la fiecare curs și la fiecare seminar, ori de câte ori le vorbeam studenților. Și aveam până la șase ore pe zi. Eram înțeleștată, crispată, de fiecare dată. Pe măsură ce vorbeam, sub înrâurirea ideilor care se succedau în mintea mea, această stare se risipea. Tot din pricina concepțiilor mele despre ce ar trebui să fie noblețea unui fizic nu m-am dus la mare decât după 50 de ani, când am zis că nu mai sunt femeie, sunt un obiect, deci mă pot expune. Am avut însă șansa (consolarea mai degrabă) că studenții mei se atașau foarte mult de mine. Asta era un me-

dicament pentru complexe mele. Înaintea sfârșitului trebuie să recitesc marile cărți ale literaturii universale. ...Reușesc să stabilesc foarte ușor punți de comunicare cu oamenii. Vin încă la mine oameni foarte tineri. Unii au legătură cu filologia, cei mai mulți nu. Am legături foarte strânse cu Asociația Studenților Creștini Ortodocși. În ultimii 4-5 ani aproape că m-am stabilit la Mănăstirea Văratec. Stau acolo cel puțin opt luni pe an. Respir în acel loc sacralitate. Vin tineri, și de la Teologie, și călugări, și mă vizitează. Preocupările mele au încetat să mai fie exclusiv literare, au devenit și legături spirituale. Îl caut pe Dumnezeu. .... Cei care mă vizitează acum îl caută și ei. Unii, dintre călugării mai vârstnici, dintre preoți, L-au și găsit. Sunt pe calea unei nădejdi. Așa și reușesc să ies din contingent. Altfel n-aș putea să trăiesc cu ușurință în atmosfera actuală. Pentru că formația mea este de umanist, de carte, de cultură, așa cum o înțelegeam pe vremuri noi, intelectualii. Aveam niște modele, pe care am încercat să le urmăresc, scara de valori era cumva fixată. Trăiam într-o lume sigură, în măsura în care cultul valorilor stabile îți poate da ție sensul unei stabilități. ...Azi, pentru mine personal, pentru cei puțini rămași din generația mea, spectacolul lumii contemporane este dezarmant. Mă

simt într-o mare nesiguranță, pentru că toată tabla de valori în care am crezut s-a zguduit. N-aș vrea să spun că s-a și prăbușit. Suntem însă neliniștiți, puțin nedumeriți, suntem și triști; ceea ce se petrece pe planetă nu-ți dă senzația unei liniștiri iminente. Ce se întâmplă acum seamănă cu perioada prăbușirii Imperiului Roman, dar acele zguduirii erau provocate de venirea lui Iisus: era înlocuită o pseudo-spiritualitate cu spiritualitatea adevărată. Dar cine vine la noi astăzi? Ai zice că mai degrabă vine Antihristul, nu Mântuitorul. Nădăjduiesc ca omenirea să-și revină din această clipă de orbire, care cam durează. Opere care nu se mai citesc, lucrări muzicale care nu se mai cântă... Exista și o criza a culturii. Mă uit la programele Universităților. Nu mai găsesc nici urmă de greacă, de latină. Respectul pentru clasici nu mai există. **Nu ne interesează trecutul, numai prezentul. Iar asta ne taie rădăcinile.** O lume fără rădăcini este o lume fără morală. Se vorbește puțin și despre intelectualii dintre cele două războaie mondiale. Sunt nume care nu se mai pronunță, opere care nu se mai citesc, lucrări muzicale care nu se mai cântă. **Există un fel de indiferență față de trecut.** Lumea a început să uite să vorbească, pentru că nu mai citește. ...Din fericire, mai sunt câțiva scriitori din cei vechi. Nu

știu în ce măsură mai sunt ei produc-tivi. Primesc foarte multe cărți, mai cu seamă poezie. Sunt autori noi foarte tineri. Mă întreb însă de ce nu mai scriu cei vechi - D.R. Popescu, Breban, Bălăiță. Acum apar nume noi. Se fac tot felul de ciudățenii în numele postmodernismului. Am încercat să aflu **ce este postmodernis-mul**. I-am întrebat pe ei. N-au fost în stare să-mi răspundă. **E o artă din cioburi - totul este fărâmițat** - mi s-a spus. **Dar Spiritul are o facultate: aceea de integrare, de a face din frag-mente o totalitate**. Asta au făcut clasicii. Azi am senzația că trăim procesul invers - ne diseminăm, ne risipim. ...Eu nu înțeleg un lucru: când e atâta frumusețe întregă pe lume, cum pot să mă duc să mă uit la firimituri, când eu am bucuria integrală a frumuseții? Și, dacă fărâmițăm frumusețea, cum vom mai putea face drumul invers? Credeți că de la manele ne vom mai putea întoarce la Johann Sebastian Bach? ...**De la Freud înapoi s-a pro-dus o mutație: s-a pus sexul în locul capului. Asta e tristețea cea mai ma-re. Vedeți, la noi, la români, există o**

cuviință. Anumite cuvinte nu se pro-nunțau - nu erau niște tabu-uri, dar exista o pudoare. **Acum «cuiuința», cuvântul acesta, a dispărut din dic-tionar** ...Nu am prejudecați de nici un soi, dar felul în care ne purtam ucide frumusețea. **«Trupul este templul lui Dumnezeu», a spus Sf. Pavel. Ce fa-cem noi cu el? Îl expunem, ca pe o bucată oarecare de carne. E cumplit**. Cumplit e și ceea ce s-a întâmplat cu relațiile dintre femei și bărbați. După părerea mea, aici s-a săvârșit o cri-mă. Fiorul primei întâlniri, dragostea, așteptarea căsătoriei, toate acestea au dispărut. Ce se întâmplă cu noi? **Eram un popor de țărani cu frica lui Dumnezeu. La sat încă s-au mai pă-strat bunele obiceiuri. Oamenii nu sunt bântuiți de patima cărnii care se expune**. Nu se vorbește urât, și asta e bine. Mântuitorul este în noi, e lumina necreată, și noi Îl pironim cu fiecare cuvânt al nostru, rău sau mur-dar. ...Pentru mine, marea poezie a fost întotdeauna baia de frumusețe în care m-am cufundat când am avut nevoie de intrarea în altă dimensiu-ne. Poezia ține, după părerea mea,

de partea cea mai ascunsă, cea mai intimă a ființei noastre. Poezia echi-valează aproape cu o rugăciune. În poezie te cufunzi pentru a te întoarce cu frumusețe. În rugăciune intri pen-tru a te integra absolutului.

...Pentru că intrăm în zona compute-rului, am pierdut plăcerea de a citi. Eu sunt un cetățean al Galaxiei Gu-tenberg. Umanismul culturii se sprijină pe lectură, nu pe imagini fugiti-ve. Lectura îți lasă popasurile neces-are pentru reflecție, pentru meditație. **Pierderea obișnuinței lecturii este pericolul cel mai mare care amenin-ță planeta, pentru că slăbește intel-ectul, puterea de gândire, și te face să uiți limba**. Chiar și eu, după ce am stat cinci ani în Italia, la întoarcere a trebuit să pun mâna pe Eminescu și pe Sadoveanu, ca să-mi refac limba. ...Moartea pentru mine înseamnă eli-berarea de acest trup. Trecerea în lu-mea celor vii. Lepădarea acestui trup vremelnic și trecerea în lumea celor vii. Nădăjduiesc. Dacă merit. Asta numai Mântuitorul știe.

(Interviu preluat din internet)

INFORMAȚII

DIN AGENDA

PĂRINTELUI MITROPOLIT SERAFIM

1 mai 2011 - slujește Sf. Liturghie și predi-că la Tübingen (paroh: P.C.Pr.Dr. Ni-colae Gilla). Participă la agapă.

4 mai - conduce cercul biblic de la Cen-trul eparhial.

8 mai - slujește Sf. Liturghie și predică la Darmstadt (paroh: P.C.Pr. Gheorghe Bu-larcă). Participă la agapă.

15 mai - slujește Sf. Liturghie și predică la Düsseldorf.

17 mai - primește un grup de 30 de stu-denți în frunte cu Prof.Dr. Lähnemann, cărora le prezintă spiritualitatea orto-doxă.

19 mai - conduce întâlnirea lunară cu tinerii din Nürnberg și împrejurimi.

21 mai - Sf. Împărați Constantin și Elena - slujește Sf. Liturghie și predică la Stut-tgart (paroh: P.C.Pr.Dr. Mihăiță Bratu).

22 mai - slujește Sf. Liturghie și predică în noua biserică primită de Parohia din Ingolstadt (paroh: P.C.Pr.Drd. Adrian Vasilache). Participă la agapă.

23 mai - participă la sfințirea sediului renovat al băncii Liga din Nürnberg.

24 mai - acordă un interviu pentru TVR

Internațional.

27 mai - prezidează conferința preo-țească anuală a Arhiepiscopiei pe tema «Familia creștină». A conferențiat P.C.Pr. Dr. Vasile Gavrilă din București.

28 mai - slujește Sf. Liturghie în Catedra-la mitropolitană din Nürnberg împreună cu preoții Arhiepiscopiei. Prezidează lucrările Adunării eparhiale.

29 mai - slujește Sf. Liturghie și predică în Catedrala din Nürnberg.

31 mai - ține la Salzburg conferința «Welche Form der Kircheneinheit ist möglich?»

DIN AGENDA

PĂRINTELUI EPISCOP SOFIAN

1 mai - slujește Sf. Liturghie și predică la Mannheim (paroh P.C.Pr. Ioan Popescu).

4-5 mai - participă, la Timișoara, la sim-pozionul «De dragul Părintelui Teofil», unde prezintă conferința «Să luăm aminte! Trăim religios în societate sau social în religie?»

5 mai - în sobor de arhieriei, slujește Sf. Liturghie în Catedrala din Timișoara. La parastasul Părintelui Teofil, rostește un cuvânt de evocare a marelui duhovnic de la Sâmbăta de Sus (+ 29 oct. 2009).

8 mai - slujește Sf. Liturghie și predică în satul natal Băcel (Covasna) după care participă la slujba de pomenire a mamei sale.

10 mai - Este primit în audiență de P.F. Părinte Patriarh Daniel.

14 mai - în cadrul Sfintei Liturghii de la Capela Sf. Siluan, săvârșește botezul pruncului Samuel Sechel.

15 mai - slujește Sf. Liturghie și predică la Biserica St. Nikolai.

21 mai - Sf. Împărați Constantin și Elena - slujește Sf. Liturghie și predică la Straubing (Paroh. P.C. Pr. Vasile Reuț), cu prilejul hramului. Participă la agapă.

22 mai - slujește Sf. Liturghie și predică la Biserica St. Nikolai.

27-28 mai - participă la Consfătuirea preoțească și la lucrările Adunării Epar-hiale.

29 mai - slujește Sf. Liturghie și predică la Trostberg.

RUMĂNISCHE ORTHODOXE METROPOLIE
FÜR DEUTSCHLAND, ZENTRAL- UND NORDEUROPA

Fürther-Str.166-168 · D-90429 Nürnberg
Tel.: (+49)0911/3236910; Fax: /3236912

E-Mail: mitropolia@mitropolia-ro.de

Internet: <http://www.mitropolia-ro.de>

REDAKTION & LAYOUT

Diakon Dumitru Dura

Abonament 15,50 EUR / anual (inclusiv porto)

Bankverbindung: LIGA BANK EG

Konto.-Nr. 116 78 04 · BLZ 750 903 00